

Nasilje-diskriminacija-tolerancija-prihvaćanje: Život LGBTQ obitelji u Hrvatskoj

Matea Popov

Hrvatski zakonodavni okvir u posljednjih desetak godina kroz različite je zakone prepoznao te zaštitio osobe od diskriminacije te nasilja na temelju seksualne orijentacije, rodnog identiteta i/ili rodnog izražavanja. Od posebnog su značaja Zakon o suzbijanju diskriminacije te Kazneni zakon koji eksplicitno navodi spol, seksualnu orijentaciju i rodni identitet u definiciji zločina iz mržnje. Izazov koji je sada pred nama je implementacija ovog zakonodavnog okvira koji je u Republici Hrvatskoj često tek mrtvo slovo na papiru. LGBTIQ (lezbijke, gejevi, biseksualne, transrodne, interseksualne i queer) osobe svakodnevno su izložene strahu i riziku od izbacivanja iz stanova, gubitka posla, vršnjačkog zlostavljanja, obiteljskog nasilja, ismijavanja, ponižavanja, rušenja dostojanstva, zločina iz mržnje te drugim vrstama uznemiravanja, nasilja i diskriminacije. Veliki nedostatak zakonodavnog okvira je nepostojanje zakona koji bi regulirao partnerske odnose LGBTIQ građanki i građana Republike Hrvatske. Trenutno je na snazi duboko diskriminirajući i ponižavajući Zakon o istospolnim zajednicama. Postojeći zakon sadržava svega dva prava koja LGBTIQ partneri mogu iskoristiti, te su oba prava primjenjiva po prekidu partnerstva. Za vrijeme trajanja životne zajednice, partneri nemaju nikakva prava koja bi im se omogućila ovim Zakonom. LGBTIQ osobama u Hrvatskoj potreban je zakon koji bi garantirao LGBTIQ osobama jednakopravnost pred zakonom te koji bi regulirao postojeće stanje LGBTIQ obitelji.

LGBTIQ osobe koje žive, školuju se, rade, plaćaju poreze u Hrvatskoj, grade svoje životne zajednice upravo tu – u Republici Hrvatskoj. Ljubav je ta koja okuplja i osmišljava obitelj. Obitelj je ona u kojoj se voli, poštuje i prihvaća. Nismo drukčiji ni mi LGBTIQ roditelji/ce, niti su drukčija naša djeca. Djeca koja postoje i koja žive u Hrvatskoj. Neka najesen kreću u školu, druga je uskoro završavaju, a treća će se tek roditi. Djeca koja su nastala našom odlukom, odlukom nas roditelja. To su djeca koja su voljena nevezano uz način na koji su došla na svijet: planiranjem, mogućnostima koje nudi suvremena medicina, usvajanjem ili su rođena u nekim drugim, prijašnjim obiteljima koje smo pokušali/e graditi. Mi odbijamo biti nevidljivi/e, odbijamo biti neravnopravni/e, odbijamo slušati poruke da naše obitelji ne postoje. Dok ne bude postignuta puna ravnopravnost i jednakopravnost svih ljudi u društvu, ostvareno pravo na različitost, dok makar i samo jedna LGBTIQ osoba bude izložena nasilju, diskriminaciji, poniženju i neprihvaćanju ustrajat ćemo u borbi i zahtjevima za jednakopravnost. Uvjereni smo da ćemo jednoga dana, u ne tako dalekoj budućnosti, ostvariti te vrijednosti i društvo tolerancije, prihvaćanja i sudjelovanja. Da ćemo živjeti u gradu

i državi otvorenom za sve svoje stanovnike, bez obzira na razlike u rodu, rodnom izražavanju ili spolnom usmjerenju. Ostvarenje tih vrijednosti učinit će nas boljim ljudima, a naše boljim i pravednijim društvom.

U Zagrebu deseci tisuća lezbijki, gejeva, biseksualnih, transrodnih, interseksualnih i queer osoba rade, školuju se, plaćaju gradske poreze, izlaze, druže se, vole, osnivaju obitelji, a jednom godišnje stupaju u Povorci ponosa... Unatoč tome predugo su naše ljubavi bile ponižavane, naša prava ignorirana i kršena, naše dostojanstvo gaženo, naša sloboda dokidana i uskraćena.